SKLEP PREDSEDNIKA SODIŠČA PRVE STOPNJE

z dne 7. junija 2007 *

V zadevi T-346/06 R,

Industria Masetto Schio Srl (IMS), s sedežem v Schiu (Italija), ki jo zastopata F. Colonna in T. Romolotti, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata C. Zadra in D. Lawunmi, zastopnika,

tožena stranka,

katere predmet je predlog za odložitev izvršitve mnenja Komisije C(2006) 3914 z dne 6. septembra 2006 o ukrepu prepovedi nekaterih mehanskih stiskalnic znamke IMS, ki so ga sprejeli francoski organi,

* Jezik postopka: italijanščina.

PREDSEDNIK SODIŠČA PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI

izdaja naslednji

Sklep

Pravni okvir, dejansko stanje in postopek

1 Člen 2(1) Direktive 98/37/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. junija 1998 o približevanju zakonov držav članic o strojih (UL L 207, str. 1), ki se uporablja v tej zadevi, določa, da morajo države članice sprejeti vse primerne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da se stroji in varnostne komponente, zajeti v tej direktivi, lahko dajejo v promet in začnejo uporabljati samo, če ne ogrožajo zdravja ali varnosti ljudi in, kadar to pride v poštev, domačih živali in premoženja, kadar so pravilno nameščeni in vzdrževani ter se uporabljajo za predvideni namen.

2 Člen 4(1) Direktive 98/37 določa, da „[d]ržave članice na svojem ozemlju ne smejo prepovedati, omejiti ali ovirati dajanja v promet in začetka uporabe strojev in varnostnih komponent, ki so skladni z […] Direktivo“.

3 V členu 7(1) Direktive 98/37 je določeno, da kadar država članica ugotovi, da stroji, ki imajo oznako CE, ali varnostne komponente, ki jih spremlja ES-izjava o skladnosti in ki se uporabljajo skladno s predvidenim namenom, lahko ogrozijo varnost ljudi in, kadar to pride v poštev, domačih živali ali premoženja, sprejme vse potrebne ukrepe, da take stroje ali varnostne komponente umakne s trga, prepove njihovo dajanje v promet, začetek uporabe ali uporabo ali omeji njihov prosti pretok. Države članice takoj obvestijo Komisijo o vsakem takem ukrepu in navedejo razlog za svojo odločitev.

4 Člen 7(2) Direktive 98/37 določa, da Komisija takoj začne posvetovanja z zadevnimi strankami. Če Komisija po tem posvetovanju meni, da je ukrep upravičen, o tem takoj obvesti državo članico, ki je dala pobudo, in druge države članice. Kadar Komisija po posvetovanju meni, da je dejanje neupravičeno, o tem takoj obvesti državo članico, ki je dala pobudo, in proizvajalca ali njegovega pooblaščenega predstavnika s sedežem v Skupnosti. Kadar odločitev iz odstavka 1 temelji na pomanjkljivosti standardov in kadar država članica, ki je izdala odločitev, vztraja pri svojem stališču, Komisija takoj obvesti odbor in s tem začne postopke, navedene v členu 6(1).

5 Francoska republika je 8. avgusta 2001 Komisiji priglasila medministrski odlok z dne 27. junija 2001 o prepovedi dajanja v promet in uporabe nekaterih stiskalnic znamke IMS za hladno preoblikovanje kovin, ki jih proizvaja tožeča stranka (v nadaljevanju: odlok z dne 27. junija 2001).

6 Z odlokom z dne 27. junija 2001 je prepovedan začetek uporabe in uporaba modelov P40VE, P40VEI, P50VE in P50VEI stiskalnic znamke IMS, ki so se že proizvajale in pridobile certifikat o ES-preskusu, ki ga je izdala Agenzia nazionale certificazione componenti e prodotti (nacionalna agencija za certificiranje sestavnih delov in proizvodov, ANCCP), razen če so bile usklajene s tehničnimi predpisi, ki se uporabljajo

za delovno opremo in so bili uvedeni s členom R.233-84 Delovnega zakonika, ter dajanje v promet, začetek uporabe in uporabo modelov P40VE, P40VEI, P50VE in P50VEI stiskalnic znamke IMS, ki so pridobile certifikat o ES-preskusu, ki ga je izdal Istituto certificazione europea prodotti industriali (nacionalni inštitut za evropsko certificiranje industrijskih proizvodov, ICEPI).

7 Conseil d'État (Francija) je odlok z dne 27. junija 2001 razveljavil s sklepom z dne 4. decembra 2002.

8 Francoski organi so Komisiji 8. aprila 2005 poslali dopis. V tem dopisu so navedli:

„[…] Evropska komisija je z dopisom z dne 2. marca 2004 obvestila francoske organe, da je bil imenovan neodvisni izvedenec za preučitev skladnosti navedenih stiskalnic znamke IMS. Po tej preučitvi naj bi bilo izvedensko poročilo pripravljeno aprila 2004.

Zdaj lahko francoski organi ponovno prosijo Evropsko komisijo za dejansko izvedbo postopka posvetovanja iz člena 7 Direktive 98/37.

3. Nujnost zahteve

Francoski organi opozarjajo Komisijo na novo dejstvo. Čeprav Evropska komisija ni nikoli izdala mnenja o tem, ali je zaščitni ukrep, ki ga je Francija sprejela glede

nekaterih stiskalnic znamke IMS, upravičen ali ne, je ta proizvajalec vložil odškodninsko tožbo pri pristojnem nacionalnem sodišču na podlagi napake, ki so jo storili javni organi.

Francoski organi želijo pri obravnavi tega zaščitnega postopka (določen v členu 7 Direktive) poudariti, da so vedno ravnali v skladu z določbami Direktive [98/37] in določbami Pogodbe o Evropski uniji. Zato želijo, da jim Evropska komisija v čim krajšem času sporoči svoje mnenje.

4. Položaj, problematičen z vidika prava Skupnosti

Ker Skupnost za zdaj še ni odgovorila, so francoski organi v nerodnem položaju glede na določbe člena 226 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu s tem členom je namreč samo Evropska komisija pristojna za ugotovitev utemeljenosti zaščitnega ukrepa, ki ga sprejme država članica.

Kadar se izkaže, da zaščitna klavzula ni upravičena, mora Komisija, če je potrebno, od zadevne države članice zahtevati razveljavitev nacionalnega ukrepa in uporabiti tudi postopek za ugotavljanje kršitev iz člena 226 Pogodbe o Evropski uniji.

Samo na podlagi tega postopka je torej mogoče, da proizvajalec, ki ga zadeva neupravičeni ukrep, začne morebitne sodne postopke, da bi dobil odškodnino za utrpelo škodo.

5. Odgovornost francoske države

Da bi francoski državi omogočili, da izpolni svoje obveznosti na področju varnosti in zdravja ljudi ter tudi da zagotovi svojo obrambo v navedeni nacionalni tožbi, francoski organi prosijo Evropsko komisijo, naj jim pošlje kopijo izvedenskega poročila o oceni skladnosti nekaterih mehanskih stiskalnic znamke IMS.“

9 Komisija je preučila te ukrepe, in čeprav je zavrnila različne predpostavke o neskladnosti, ki so jih navedli francoski organi, je po tej preučitvi v mnenju C(2006) 3914, izdanem 6. septembra 2006 (v nadaljevanju: sporni akt), menila, da je odlok z dne 27. junija 2001 delno utemeljen.

10 Tožeča stranka je v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 6. decembra 2006 vložila tožbo za razveljavitev spornega akta in tudi odškodninsko tožbo.

11 Z ločeno vlogo, ki je bila v sodnem tajništvu vložena 18. januarja 2007, je tožeča stranka v skladu s členom 242 ES vložila ta predlog za izdajo začasne odredbe o odložitvi izvajanja spornega akta.

12 Komisija je 19. februarja 2007 predložila pisna stališča o tem predlogu za izdajo začasne odredbe. Predlagala je, naj se predlog za odložitev izvršitve zavrne in tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

13 Stranki sta podali ustne navedbe na obravnavi 1. marca 2007.

14 Potem ko je bila tožeča stranka pozvana k predložitvi dodatnih informacij glede nujnosti, je ugodila tej zahtevi z vlogo, ki je bila v sodnem tajništvu vložena 9. marca 2007.

15 Komisija je stališča o teh dodatnih informacijah predložila z vlogo, ki je bila v sodnem tajništvu vložena 16. marca 2007.

Pravno stanje

16 V skladu s povezanimi določbami členov 242 ES in 225(1) ES lahko Sodišče prve stopnje, če meni, da okoliščine to zahtevajo, odloži izvršitev akta, ki se izpodbija pred njim.

17 V členu 104(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje je določeno, da je treba v predlogih za izdajo začasnih odredb navesti predmet spora, okoliščine, iz katerih izhaja nujnost, ter dejanske in pravne razloge, ki na prvi pogled (*fumus boni juris*) izkazujejo utemeljenost predlagane začasne odredbe.

18 Na podlagi ustaljene sodne prakse lahko sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, odobri odložitev izvršitve in druge začasne odredbe, če se ugotovi, da je njihova odobritev na prvi pogled dejansko in pravno utemeljena (*fumus boni juris*) ter da so nujni, tako da se morajo zaradi preprečitve resne in nepopravljive škode za interese

tožeče stranke sprejeti in učinkovati pred sprejetjem odločitve v postopku v glavni stvari. Sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, lahko po potrebi tehta zadevne interese (sklepa predsednika Sodišča z dne 25. julija 2000 v zadevi Nizozemska proti Parlamentu in Svetu, C-377/98 R, Recueil, str. I-6229, točka 41, in z dne 23. februarja 2001 v zadevi Avstrija proti Svetu, C-445/00 R, Recueil, str. I-1461, točka 73, ter sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 16. februarja 2007 v zadevi Madžarska proti Komisiji, T-310/06 R, točka 19).

19 Poleg tega ima sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, v okviru te celovite preučitve široko diskrecijsko pravico in glede na posebnosti primera prosto določi način, kako je treba preveriti te različne pogoje, in vrstni red te preučitve, saj mu nobeno pravilo prava Skupnosti ne nalaga vnaprej določenega postopka analize za presojo nujnosti sprejetja začasne odredbe (sklep predsednika Sodišča z dne 19. julija 1995 v zadevi Komisija proti Atlantic Container Line in drugi, C-149/95 P(R), Recueil, str. I-2165, točka 23).

20 Ta predlog za izdajo začasne odredbe je treba preučiti z vidika navedenih načel.

Dopustnost

Dopustnost na prvi pogled tožbe v postopku v glavni stvari

– Trditve strank

21 Komisija trdi, da je ničnostna tožba, na katero se opira ta predlog za izdajo začasne odredbe, očitno nedopustna, ker sporni akt ni ukrep z zavezujočimi pravnimi učinki,

ki bi lahko vplival na interese tožeče stranke s tem, ko pomembno spreminja njen pravni položaj.

22 Komisija poleg tega trdi, da sporni akt, četudi bi lahko povzročal take učinke, tožeče stranke v nobenem primeru ne bi neposredno zadeval.

23 Pogoj neposredne prizadetosti v smislu člena 230, četrti odstavek, ES namreč zahteva, da imajo izpodbijani ukrepi Skupnosti neposreden učinek na pravni položaj posameznika in da naslovnikom navedenih ukrepov, ki so jih dolžni izvajati, ne puščajo nobene diskrecijske pravice, saj je ta izvedba popolnoma samodejna in temelji izključno na ureditvi Skupnosti brez uporabe drugih vmesnih predpisov.

24 Mehanizem, vzpostavljen z Direktivo 98/37, naj bi imel po mnenju Komisije predvsem te značilnosti, ki so opisane v nadaljevanju.

25 Prvič, država članica, ki sprejme ukrepe na podlagi člena 7(1) Direktive 98/37, bi morala o tem obvestiti Komisijo. Po mnenju Komisije priglasitev teh ukrepov vseeno ne zadrži njihovih učinkov. Ko so ukrepi sprejeti, se nemudoma uporabljajo na ozemlju države članice, ki jih je sprejela.

26 Drugič, postopek iz Direktive 98/37 naj ne bi določal nobenega roka, v katerem bi morala Komisija končati preučitev ukrepa. Komisija meni, da bi morala samo „takoj“

ugotoviti, ali je sporni ukrep, ki ji je bil priglašen, upravičen. Ta ugotovitev bi bila po posvetovanju iz člena 7(2) mogoča šele, ko bi Komisija imela na voljo vse potrebne tehnične podatke.

27 Tretjič, Komisija meni, da je, če presodi, da ukrep ni upravičen, dolžna samo o tem obvestiti zadevno državo članico, da bi ta umaknila zadevni ukrep, in tudi zainteresirano stranko, da bi ta lahko imela na voljo dodaten element, ki bi ji omogočil izpodbijanje ukrepa pred nacionalnim sodiščem. Mnenje Komisije torej samo po sebi ne bi moglo ustaviti učinkov nacionalnega ukrepa.

28 Četrtič, Komisija meni, da je, če je ukrep upravičen, dolžna samo obvestiti zadevno državo članico in vse druge države članice, da bi preverile nujnost sprejetja podobnih ukrepov zaradi zagotavljanja varnosti in zdravja. Mnenje Komisije celo v tem primeru torej samo po sebi ne bi moglo v državah članicah povzročiti omejevalnih učinkov na trgovino z zadevnimi stroji.

29 Petič, Komisija trdi, da mnenje, na podlagi katerega šteje ukrep za upravičen, ni bilo objavljeno v *Uradnem listu* in da med državami članicami ne sproža nobenega mehanizma vzajemnega priznavanja nacionalnega ukrepa, na katerega se mnenje sklicuje. Zadevno mnenje naj se namreč ne bi neposredno uporabljalo v vseh državah članicah.

30 Tožeča stranka meni, da je tožba v postopku v glavni stvari dopustna.

– Presoja sodnika, pristojnega za izdajo začasne odredbe

31 Opozoriti je terba, da čeprav je na podlagi ustaljene sodne prakse res, da se vprašanje dopustnosti tožbe v postopku v glavni stvari praviloma ne sme preučiti v okviru postopka za izdajo začasne odredbe, ker bi to sicer prejudiciralo zadevo v glavni stvari, ostaja dejstvo, da mora tožeča stranka, da bi bil predlog za odložitev izvršitve akta razglašen za dopustnega, dokazati obstoj nekaterih elementov, na podlagi katerih je mogoče na prvi pogled sklepati o dopustnosti tožbe v postopku v glavni stvari, na katero se opira predlog za izdajo začasne odredbe, da bi se preprečilo, da lahko z začasno odredbo doseže odložitev izvršitve akta, katerega razveljavitev bi nato sodišče Skupnosti zavrnilo, ker bi bila tožba v postopku v glavni stvari razglašena za nedopustno (sklep predsednika Sodišča z dne 18. novembra 1999 v zadevi Pfizer Animal Health proti Svetu, C-329/99 P(R), Recueil, str. I-8343, točka 89; sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 7. julija 2004 v zadevi Região autónoma dos Açores proti Svetu, T-37/04 R, ZOdl., str. II-2153., točka 108).

32 Tak preizkus dopustnosti tožbe v postopku v glavni stvari mora biti kratek zaradi nujnosti postopka za izdajo začasne odredbe (sklep predsednika Sodišča z dne 12. oktobra 2000 v zadevi Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa in drugi proti Svetu, C-300/00 P(R), Recueil, str. I-8797, točka 35; in zgoraj v točki 31 navedeni sklep Região autónoma dos Açores proti Svetu, točka 109).

33 V okviru predloga za izdajo začasne odredbe se lahko dopustnost tožbe v postopku v glavni stvari presodi samo na prvi pogled, ker je namen preučiti, ali je tožeča stranka predložila zadostne elemente, na podlagi katerih je *a priori* upravičeno sklepati, da dopustnosti tožbe v postopku v glavni stvari ni mogoče izključiti. Sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, lahko ta predlog razglasi za nedopusten samo, če se lahko dopustnost tožbe v postopku v glavni stvari popolnoma izključi. Odločanje o dopustnosti v fazi začasne odredbe, če ta ni *prima facie* popolnoma izključena, bi namreč prejudiciralo odločitev Sodišča prve stopnje, ki odloča v postopku v glavni stvari (sklepa predsednika Sodišča prve stopnje z dne 17. januarja 2001 v zadevi Petrolessence in SG2R proti Komisiji, T-342/00 R, Recueil, str. II-67, točka 17; in z dne

19. decembra 2001 v združenih zadevah Government of Gibraltar proti Komisiji, T-195/01 R in T-207/01 R, Recueil, str. II-3915, točka 47, ter zgoraj v točki 31 naveden sklep Região autónoma dos Açores proti Svetu, točka 110).

34 Prvič, Komisija v obravnavanem primeru v bistvu trdi, da tožba v postopku v glavni stvari ni dopustna, ker je sporni akt njeno mnenje, s katerim je odločila o nacionalnem ukrepu, in da zato ta akt ni odločba z zavezujočimi pravnimi učinki.

35 V skladu z ustaljeno sodno prakso akte ali odločbe, zoper katere je mogoče vložiti ničnostno tožbo v smislu člena 230 ES, pomenijo le ukrepi z zavezujočimi pravnimi učinki, ki lahko vplivajo na interese tožeče stranke, in s tem pomembno spremenijo njen pravni položaj (sodbi Sodišča z dne 11. novembra 1981 v zadevi IBM proti Komisiji, 60/81, Recueil, str. 2639, točka 9, in z dne 22. junija 2000 v zadevi Nizozemska proti Komisiji, C-147/96, Recueil, str. I-4723, točka 25). Da bi ugotovili, ali ima izpodbijani akt take učinke, je treba obravnavati njegovo vsebino. Po drugi strani pa oblika, v kateri se akti ali odločbe sprejmejo, praviloma ni pomembna za možnost njihovega izpodbijanja z ničnostno tožbo (zgoraj navedena sodba IBM proti Komisiji, točka 9).

36 V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, da je Komisija akt, katerega zadržanje je predlagano, naslovila „Mnenje Komisije“.

37 Vendar je treba spomniti, da v členu 7(2) Direktive 98/37 ni uporabljena beseda „mnenje“ ali enakovreden izraz. Nasprotno, v tem členu je določeno, da „[č]e Komisija po tem posvetovanju meni, da je ukrep upravičen, o tem takoj obvesti državo članico, ki je dala pobudo, in druge države članice“.

38 Drugič, poudariti je treba, da Komisija v točki 1 spornega akta trdi, da „je po posvetovanju z zadevnimi strankami dolžna odločiti o tem, ali so taki ukrepi upravičeni ali ne“, in „[č]e meni, da je ukrep upravičen, mora o tem obvestiti države članice, da lahko sprejmejo vse potrebne ukrepe v zvezi z zadevnim strojem“.

39 Na podlagi teh elementov ter ob upoštevanju strukture in cilja Direktive 98/37 je treba po eni strani ugotoviti, da se na prvi pogled zdi, da ima Komisija na podlagi določb člena 7 Direktive 98/37 obveznost in ne samo možnost, da odloči o nacionalnem ukrepu, ki ji je bil priglašen. Po drugi strani je treba poudariti, da se na prvi pogled zdi tudi tudi to, da mora Komisija odločiti ne o načrtovanem ukrepu, ampak o nacionalnem ukrepu, katerega učinek je, ker ga je sprejela država članica, omejevanje prostega pretoka zadevnih strojev.

40 Poleg tega je treba opozoriti, da države članice na podlagi določb člena 2(1) Direktive 98/37 sprejmejo vse primerne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da se stroji in varnostne komponente, zajeti v tej direktivi, lahko dajejo v promet in začnejo uporabljati samo, če ne ogrožajo zdravja in varnosti ljudi ter, kadar to pride v poštev, domačih živali ali premoženja.

41 Na prvi pogled ni mogoče izključiti, da Komisija državam članicam pošlje akt, v katerem ugotavlja, da stroji, ki so predmet nacionalnega ukrepa, ogrožajo zdravje in varnost ljudi, ter kadar to pride v poštev, domačih živali ali premoženja, in o tem obvesti druge države članice v skladu z določbami člena 7(2) Direktive 98/37; zato morajo te države v skladu s členoma 2(1) in 7(1) Direktive 98/37 sprejeti vse potrebne ukrepe, da take stroje ali varnostne komponente umaknejo s trga, prepovejo njihovo dajanje v promet in začetek uporabe ali omejijo njihov prosti pretok.

42 Zato ni mogoče, da bi sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe v tej fazi izključil, da ugotovitev Komisije, da je nacionalni ukrep, ki ga je država članica sprejela na podlagi člena 7(1) Direktive 98/37, upravičen, in pošiljanje te informacije drugim državam članicam v skladu s členom 7(2) te direktive z aktom Skupnosti pomembno spreminjata pravni položaj proizvajalca zadevnih strojev, ker preprečujeta dajanje v promet ali začetek uporabe teh strojev na trgu držav članic, ki so naslovnice tega akta. Zato ni mogoče na prvi pogled izključiti, da ima lahko akt Komisije zavezujoče pravne učinke za proizvajalca strojev, ki so predmet tega akta.

43 Trditev Komisije je treba zavrniti tudi v preostalem.

44 Prvič, Komisija namreč trdi, da bi „nesprejetje podobnih ukrepov s strani države članice po sporočilu mnenja Komisije seveda lahko bilo predmet postopka zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 226 Pogodbe, vendar zaradi kršitve ustreznih določb Direktive in ne zaradi kršitve zgoraj navedenega mnenja“.

45 Ne da bi bilo treba v okviru tega predloga za izdajo začasne odredbe odločiti o pravni podlagi, na kateri bi lahko temeljila morebitna tožba zaradi neizpolnitve obveznosti, je dovolj opozoriti, da Komisija tako priznava, da imajo druge države članice obveznost zaradi sprejetja njenega mnenja.

46 Drugič, opozoriti je treba , da okoliščina, da naj ne bi bilo vzajemnega priznavanja nacionalnega ukrepa, kot zatrjuje Komisija, na prvi pogled pomeni, da mora Komisija presoditi upravičenost nacionalnega ukrepa in po tej preučitvi odločiti, ali je upravičen, delno upravičen ali neupravičen.

47 Tretjič, Komisija trdi, da njeno mnenje samo po sebi ne more ustaviti učinkov nacionalnega ukrepa, ki ji je bil priglašen v skladu s členom 7(1) Direktive 98/37, in da bi se moralo zadevno podjetje obrniti na nacionalno sodišče, da bi doseglo odpravo tega ukrepa. Čeprav se na prvi pogled zdi, da Komisija nima nobene pristojnosti, ki bi ji omogočila, da razveljavi nacionalni ukrep, ker ima tako pristojnost samo nacionalno sodišče, Komisija vseeno ne more uporabiti kot utemeljitev ta neobstoj pristojnosti, da bi dokazala, da akt, s katerim je odločila o veljavnosti nacionalnega ukrepa, nima narave odločbe. Poleg tega na prvi pogled ni mogoče izključiti, da lahko Komisija začne tudi postopek zaradi neizpolnitve obveznosti proti tej državi članici, če po sprejetju mnenja Komisije spornega ukrepa ne odpravi ali razveljavi.

48 Drugič, treba je obravnavati, ali je tožeča stranka predložila elemente, s katerimi je vsaj na prvi pogled mogoče dokazati, da ni izključeno, da je procesno upravičena zahtevati delno razglasitev ničnosti spornega akta na podlagi člena 230, četrti odstavek, ES.

49 Komisija namreč v bistvu trdi, da so na eni strani ukrepi, ki jih po potrebi sprejmejo države članice, edini ukrepi, ki lahko vplivajo na tožečo stranko, in na drugi strani, da so imele države članice pravico do proste presoje glede izvajanja spornega akta.

50 Neposredna prizadetost tožeče stranke kot pogoj dopustnosti ničnostne tožbe v smislu člena 230, četrti odstavek, ES zahteva, da ima izpodbijani ukrep Skupnosti neposreden učinek na pravni položaj tožeče stranke in da naslovnikom akta, ki so ga dolžni izvajati, ne pušča nobene diskrecijske pravice, saj je ta izvedba popolnoma samodejna in temelji izključno na ureditvi Skupnostni brez uporabe drugih vmesnih pravil. To pomeni, da akt Skupnosti, če ga institucija naslovi na državo članico in če je ukrep, ki ga mora država članica sprejeti za izvedbo tega akta, samodejen ali če zaradi tega akta neposredno nastanejo posledice, neposredno zadeva vse osebe, ki

jih tak ukrep prizadene. Če pa, nasprotno, akt državi članici prepusti možnost, da ukrepa ali ne, ali če je ne obvezuje, da bi ukrepala v določenem smislu, je ukrepanje ali neukrepanje države članice tisto, ki neposredno prizadene zadevno osebo, ne pa akt sam (sklep Sodišča prve stopnje z dne 22. junija 2006 v zadevi Mayer in drugi proti Komisiji, T-137/04, ZOdl., str. II-1825, točki 58 in 59).

51 Zdi se, da dejstvo, da akt Komisije zahteva nacionalne izvedbene ukrepe, na prvi pogled ob razlagi veljavnih določb in v nasprotju s trditvijo Komisije ne pomeni, da lahko države članice preverijo nujnost sprejetja ukrepov, podobnih ukrepu prepovedi, za katerega Komisija meni, da je upravičen. Na prvi pogled se namreč zdi, da Komisija presoja nujnost sprejetja takih ukrepov, ker imajo, kot se zdi, države članice obveznost sprejetja primernih ukrepov, ki jih zahteva taka ugotovitev, in sicer v skladu s členom 2(1) Direktive 98/37 umik strojev s trga in prepoved njihovega dajanja v promet ali začetka uporabe, če ogrožajo varnost in zdravje ljudi.

52 Zato je treba ugotoviti, da ni izključeno, da države članice na prvi pogled nimajo nobenega manevrskega prostora, če so naslovnice akta, s katerim jih Komisija v skladu s členom 7(2) Direktive 98/37 obvešča, da je nacionalni ukrep prepovedi dajanja v promet ali začetka uporabe nekaterih strojev upravičen ali delno upravičen. Na prvi pogled se zdi, da lahko države članice naslovnice samo preprečijo dajanje v promet ali začetek uporabe strojev, ki so predmet akta Skupnosti, ki razglaša nacionalni ukrep za upravičen.

53 Poleg tega je treba zavrniti trditev Komisije, naj država članica, če v zvezi s stroji na svojem ozemlju ne ugotovi nobene nevarnosti, ker je proizvajalec na primer opravil potrebne spremembe, ne bi smela sprejeti omejevalnih ukrepov. Na prvi pogled se

namreč zdi, da država članica ne more umakniti s trga ali preprečiti dajanja v promet ali začetka uporabe strojev, ki jih akt Komisije ne zadeva.

54 Na podlagi te analize je treba ugotoviti, da se na prvi pogled zdi, da akt Komisije sili države članice, na katere je naslovljen, naj preprečijo dajanje v promet strojev na ozemlju držav članic in umaknejo te stroje s trga. Na prvi pogled se zdi, da akt Komisije zavezuje države članice k ukrepanju v določenem smislu in jim na prvi pogled ne pušča možnosti, da ukrepajo ali ne, če Komisija za stroje meni, da lahko ogrožajo zdravje in varnost ljudi, domačih živali ali premoženja.

55 Torej na prvi pogled ni mogoče izključiti, da bi sporni akt neposredno zadeval tožečo stranko.

56 Tretjič, treba je opozoriti, da se subjekti, ki niso naslovniki odločbe, lahko sklicujejo na to, da jih odločba posamično zadeva, samo kadar vpliva nanje zaradi določenih njihovih značilnosti ali zaradi dejanskega položaja, ki jih opredeljuje glede na druge subjekte in jih torej individualizira podobno kot samega naslovnika odločbe (sodba Sodišča z dne 15. julija 1963 v zadevi Plaumann proti Komisiji, 25/62, Recueil, str. 197, 223).

57 Ker mnenje Komisije izrecno in izključno zadeva stroje, ki jih proizvaja tožeča stranka, pri čemer odlok z dne 27. junija 2001 šteje za upravičenega, kar zadeva

stiskalnice P40VEI, proizvedene pred 4. avgustom 2000, in stiskalnice P40VE in P50VE, je treba ugotoviti, da na prvi pogled ni mogoče izključiti, da sporni akt posamično zadeva tožečo stranko.

58 Torej na prvi pogled ni mogoče izključiti, da sporni akt neposredno in posamično zadeva tožečo stranko in da je posledično tožba v postopku v glavni stvari dopustna.

59 Trditev Komisije, katere namen je dokazati očitno nedopustnost tožbe v postopku v glavni stvari, je torej treba zavrniti.

60 Poleg tega je treba ugotoviti, da je tožeča stranka v tožbi v postopku v glavni stvari vložila odškodninsko tožbo na podlagi členov 235 ES in 288(2) ES. Ob upoštevanju elementov, ki jih ima na voljo sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, ne obstaja noben razlog za sklepanje, da je tožba nedopustna.

Dopustnost predloga za izdajo začasne odredbe

61 Komisija meni, da tožeča stranka v delu, ki zadeva dejstva predloga za izdajo začasne odredbe, ni predložila nobenega konkretnega elementa, ki bi sodniku, pristojnemu za izdajo začasne odredbe, omogočil, da oceni velikost in nepopravljivost škode ter posledično nujnost, ki bi upravičila odobritev zahtevanega ukrepa zadržanja.

62 Poleg tega predlog ne dokazuje morebitne vzročne zveze med zatrjevano škodo in zatrjevanimi učinki spornega akta.

63 Predlog zato ne izpolnjuje pogojev iz člena 104(2) Poslovnika.

64 Treba je spomniti, da mora v skladu s členom 21, prvi odstavek, Statuta Sodišča in člena 44(1) Poslovnika, na katerega se sklicuje člen 104(3) istega poslovnika, vloga, s katero se začne postopek, vsebovati kratek povzetek tožbenih razlogov. Ta navedba mora biti dovolj jasna in natančna, da toženi stranki omogoči pripravo obrambe in Sodišču prve stopnje, da o tožbi po potrebi odloči brez dodatnih podatkov. Za zagotavljanje pravne varnosti in dobrega vodenja sodnih postopkov je za dopustnost tožbe potrebno, da so bistvene dejanske in pravne okoliščine, na katerih ta temelji, vsaj povzete, vendar dosledno in razumljivo razvidne iz besedila same tožbe (glej sklep Sodišča prve stopnje z dne 8. decembra 2005 v zadevi Just proti Komisiji, T-91/04, ZOdl. JU, str. I-A-395 in II-1801, točka 35 in navedena sodna praksa, ter sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 17. februarja 2006 v zadevi Nijs proti Računskemu sodišču, T-171/05 R II, še neobjavljen v ZOdl., točka 23).

65 Na eni strani je treba poudariti, da čeprav je res, da je predlog za izdajo začasne odredbe sestavljen jedrnato, kljub temu ostaja dejstvo, da je razumljiv in navaja, čeprav povzeto, škodo, za katero tožeča stranka meni, da ji je bila izpostavljena zaradi spornega akta.

66 Tožeča stranka namreč v bistvu trdi, da bi, če bi države članice morale na podlagi spornega akta sprejeti omejevalne ukrepe in ukrepe prepovedi dajanja v promet ali začetka uporabe strojev, ki jih zadeva ta odločba, to povečalo njene finančne težave, ker bi vplivalo ne samo na prodajo njenih strojev, ampak na njeno celotno dejavnost, ki bi bila zato lahko resno ogrožena.

67 Na drugi strani je treba glede dokaza o vzročni zvezi med zatrjevano škodo in morebitnimi učinki spornega akta poudariti, da gre za vprašanje, ki spada v okvir presoje trditev tožeče stranke v zvezi z dokazom pogoja nujnosti, in ne za vprašanje dopustnosti predloga za izdajo začasne odredbe.

68 Zato je treba sklepati, da elementi, ki jih je tožeča stranka navedla v predlogu, dovolj jasno in natančno navajajo nevarnost velike in nepopravljive škode, ki ji je izpostavljena zaradi spornega akta.

69 Predlog za izdajo začasne odredbe je treba zato razglasiti za dopusten.

Utemeljenost

Fumus boni juris

– Trditve strank

70 Ker je Conseil d'État z odločbo z dne 4. decembra 2002 razveljavil odlok z dne 27. junija 2001, je po mnenju tožeče stranke sporni akt popolnoma neutemeljen.

71 Po mnenju Komisije je Conseil d'État razveljavil odlok z dne 27. junija 2001 zaradi nepravilnosti v postopku, v katerem je bil odlok sprejet, in ne zaradi njegove vsebine.

Komisija v bistvu trdi, da mora zato še vedno odločiti o ukrepih, ki so jih sprejeli francoski organi, čeprav je Conseil d'État razveljavil ta odlok.

72 Komisija meni, da je namreč cilj postopka iz člena 7(2) Direktive 98/37 zagotoviti enako raven zagotavljanja zdravja in varnosti v vsej Skupnosti. Po mnenju Komisije omogoča, da se države članice opozorijo o morebitnih nevarnostih, ki izhajajo iz prostega pretoka strojev, ki so že bili predmet vsebinsko upravičenega omejevalnega nacionalnega ukrepa. Meni, da bi bil polni učinek tega postopka ogrožen, če bi razveljavitev navedenega ukrepa s strani nacionalnega sodišča zaradi kršitve postopka morala nujno preprečiti Komisiji, da izda svoje mnenje o zadevnem ukrepu in ga pošlje vsem državam članicam.

73 Komisija dodaja, da ji člen 7 Direktive 98/37 poleg tega ne daje možnosti, da se odreče odločitvi, če zadevna država članica, čeprav priglašeni nacionalni ukrep ne velja več, ni umaknila priglasitve in je celo naknadno od Komisije zahtevala, naj se izreče o tem ukrepu.

74 Francoski organi so po mnenju Komisije z dopisom z dne 8. aprila 2005 od nje zahtevali, naj sprejme sporni akt kljub sodbi Conseil d'État.

75 In končno, Komisija trdi, da odločba nacionalnega sodišča o razveljavitvi nacionalnega ukrepa ne more razširiti svojih učinkov tako, da bi samodejno povzročila nezakonitost ukrepa Skupnosti, kot je sporni akt, čeprav je sprejet v povezavi z nacionalnim ukrepom.

– Presoja sodnika, pristojnega za izdajo začasne odredbe

76 Treba je opozoriti, da je Conseil d'État z odločbo z dne 4. decembra 2002 razveljavil odlok z dne 27. junija 2001.

77 V nasprotju s trditvijo Komisije se zdi, da razlogi za razveljavitev odloka z dne 27. junija 2001 niso pomembni.

78 Treba je namreč poudariti, da francoski organi niso ponovno sprejeli odloka, s katerim bi potrdili ocene iz odloka z dne 27. junija 2001 glede strojev, ki jih proizvaja tožeča stranka, čeprav je bila razveljavitev odloka z dne 27. junija 2001 utemeljena s kršitvijo postopka; zdi se, da na podlagi podatkov v spisu nič ne nasprotuje temu, da nemudoma ponovno sprejmejo nov ukrep za zagotovitev zdravja in varnosti delavcev, ki morajo uporabljati te stroje.

79 Čeprav postopek iz člena 7 Direktive 98/37 predpostavlja, da se nacionalni ukrep priglasi Komisiji, predložitev zadeve Komisiji na prvi pogled predpostavlja, da ta ukrep še vedno obstaja, ko odloča o njem.

80 Namen postopka iz Direktive 98/37 je namreč na prvi pogled odločiti o utemeljenosti nacionalnega ukrepa, kar predpostavlja obstoj ukrepa.

81 Komisija se na prvi pogled ne more skriti za razlogi, zaradi katerih je nacionalno sodišče razveljavilo odločitev, da bi odločila, ali ta ukrep še obstaja ali ne. Poleg tega ni mogoče izključiti, da bi bila zaradi neobstoja kršitve postopka, zaradi katere je

Conseil d'État razveljavil odlok z dne 27. junija 2001, vsebina tega odloka drugačna ali da bi bil ta odlok vsebinsko nezakonit ne glede na kršitev postopka. Poleg tega bi tak položaj, zaradi katerega naj bi Komisija ne priznavala pravnomočnosti nacionalne sodne odločbe, namreč na prvi pogled povzročil pravno negotovost, ki je ni mogoče sprejeti.

82 Poleg tega obstoj priglasitve odloka z dne 27. junija 2001 na prvi pogled ne more biti dovolj za ohranitev tega odloka ali njegove vsebine po njegovi razveljavitvi. Zdi se, da Komisija namreč ne odloča o priglasitvi ukrepa, ampak o ukrepu v ožjem pomenu.

83 Poleg tega je v členu 4(1) Direktive 98/37 določeno, da države članice na svojem ozemlju ne smejo prepovedati, omejiti ali ovirati dajanja v promet in začetka uporabe strojev in varnostnih komponent, ki so skladni z Direktivo 98/37.

84 Ker je Conseil d'État razveljavil odlok z dne 27. junija 2001 in ker francoski organi niso sprejeli nobenega drugega ukrepa, se v obravnavanem primeru zdi, da je treba za proizvedene stroje šteti, da so skladni z določbami Direktive 98/37 v smislu člena 4(1) navedene direktive in so posledično upravičeni do domneve o skladnosti v skladu s členom 5(1) Direktive 98/37. Države članice na prvi pogled zato ne morejo prepovedati, omejiti ali ovirati njihovega dajanja v promet in začetka uporabe na svojem ozemlju.

85 Vendar pa se na prvi pogled zdi, da so zaradi spornega akta morale preprečiti njihovo dajanje v promet in začetek uporabe, ker ni obstajal noben drug nacionalni zaščitni ukrep, sprejet v okviru postopka iz člena 7 Direktive 98/37, kar se na prvi pogled zdi v nasprotju z ureditvijo, ki jo ta direktiva vzpostavlja.

86 Poleg tega se zdi obrazložitev spornega akta očitno nezadostna za zagotavljanje natančnega in pravilnega obveščanja tistih, na katere je naslovljen.

87 Sporni akt namreč nikakor ne navaja, da je Conseil d'État razveljavil odlok z dne 27. junija 2001. Taka opustitev očitno lahko daje vtis, da ukrep, o katerem je Komisija odločila septembra 2006, v Franciji še vedno velja, medtem ko se zaradi razveljavitve, ki jo je Conseil d'État sprejel 4. decembra 2002, šteje, da ni nikoli obstajal.

88 Nazadnje je treba poudariti, da se na prvi pogled ne zdi, da Komisija, ker so francoski organi leta 2005 od Komisije zahtevali, naj izda mnenje, lahko ne bi upoštevala sklepa Conseil d'État in njegovih posledic za akt, ki upravičuje predložitev zadeve Komisiji v skladu z Direktivo 98/37. Zaradi te zahteve francoskih organov se je poleg tega treba vprašati o razlogih, zaradi katerih je Komisija sprejela sporni akt več kot pet let po priglasitvi odloka z dne 27. junija 2001, čeprav je Conseil d'État ta odlok razveljavil štiri leta prej.

89 Na prvi pogled se zdi, da iz dopisa, ki so ga francoski organi poslali Komisiji 8. aprila 2005, izhaja, da njihovo zahtevo utemeljuje predvsem želja, da bi dobili odločitev Komisije, ki bi jim omogočila, da si zagotovijo obrambo v okviru odškodninske tožbe, ki jo je proti njim vložila tožeča stranka.

90 Razlogi, povezani z varnostjo in zdravjem delavcev, ki jih Komisija navaja v okviru te zadeve, francoski organi pa v tem dopisu, se namreč zdijo težko razumljivi. Tako je na eni strani Komisija potrebovala več kot pet let za sprejetje odločitve, kar se ne zdi združljivo s takim ciljem, ki naj bi zahteval predvsem nujne ukrepe. Na drugi strani pa francoski organi niso ponovno sprejeli ukrepa prepovedi za stroje tožeče stranke,

čeprav je bil odlok z dne 27. junija 2001 razveljavljen zaradi kršitve postopka in čeprav se zdi, da kljub domnevi, da je bil ukrep potreben, nič ni nasprotovalo njegovemu takojšnjemu sprejetju, da bi se zagotovila zdravje in varnost delavcev, ki morajo uporabljati te stroje.

91 Poleg tega je treba poudariti, da je tožeča stranka na obravnavi trdila, ne da bi ji Komisija ugovarjala, da je francosko podjetje, ki jih je kupilo, spremenilo stroje, ki so jih francoski organi pregledali in ocenili, da lahko ogrožajo zdravje in varnost oseb, in da napake, ugotovljene na teh strojih, niso obstajale na strojih, ko jih je tožeča stranka prodala.

92 Ta trditev tožeče stranke, ki se prav tako na prvi pogled ne zdi brez vsake podlage, kar zadeva presojo upoštevnosti ugotovitev Komisije, kot so razvidne iz spornega akta, zahteva preučitev, ki je v tej fazi ne more opraviti sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe.

93 Ob upoštevanju zgoraj navedenega dejanski in pravni razlogi, ki jih je tožeča stranka predstavila v okviru prvega tožbenega razloga, ob upoštevanju dejstev, s katerimi razpolaga sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, vzbujajo zelo resne dvome o zakonitosti spornega akta. V teh okoliščinah tega predloga ni mogoče zavrniti, ker naj ne bi bil izpolnjen pogoj *fumus boni juris*, tako da je treba preučiti, ali je izpolnjen pogoj nujnosti.

Nujnost

– Trditve strank

94 Tožeča stranka je v svojem predlogu v bistvu trdila samo, da bi sporni akt lahko resno ogrozil nadaljevanje njenih dejavnosti in celo preprečil njihovo nadaljnje izvajanje. V bistvu v zvezi s tem trdi, da bi se lahko poleg neposredne in posredne finančne škode, ki jo je že utrpela zaradi odloka z dne 27. junija 2001, njen finančni položaj resno, celo usodno poslabšal, če bi države članice na podlagi spornega akta sprejele ukrepe o prepovedi dajanja v promet in začetka uporabe strojev, ki so predmet te odločitve.

95 Tožeča stranka je na obravnavi v bistvu pojasnila, da bo to ne samo vplivalo na prodajo stiskalnic, ki so predmet spornega akta, ampak bo poleg tega v takem primeru sloves teh strojev lahko resno ogrožen, kar bi ob upoštevanju dejstva, da gre za majhno podjetje, lahko resno vplivalo na vse njene dejavnosti in posledično glede na sedanji finančni položaj povzročilo stečaj.

96 Tožeča stranka je na obravnavi tudi trdila, da je poleg tega izpostavljena tveganju, da bodo kupci zaradi domnevne neskladnosti strojev, ki so jih kupili, vložili odškodninske tožbe.

97 Tožeča stranka je bila na isti obravnavi pozvana, naj predloži dodatne informacije o svojem prometu in prodaji v različnih državah članicah, v katerih posluje.

98 Na podlagi podatkov, ki jih je sodniku, pristojnemu za izdajo začasne odredbe predložila z vlogo, ki je bila v sodnem tajništvu vložena 9. marca 2007, se je promet v zvezi s stiskalnicami, ki jih proizvaja tožeča stranka, z 2.599.943,18 EUR leta 2000 zmanjšal na 796.918,25 EUR leta 2006, medtem ko se je celotni promet podjetja s 7.188.804,58 EUR leta 2000 zmanjšal na 4.188.829,20 EUR leta 2006.

99 Tožeča stranka poleg tega pojasnjuje, da je morala zaradi zmanjšanja prometa uporabiti večje financiranje in kreditne linije pri bankah, tako da se so se njeni dolgovi z 1.679.788 EUR leta 2000 povečali na 2.686.237 EUR leta 2005. K tej zadolženosti je treba prišteti še dodatne finančne vložke v višini 200.000 EUR, ki so jih družbeniki vložili v prvih mesecih leta 2006.

100 Ob upoštevanju sedanjega položaja bi lahko dodatno zmanjšanje prometa družbe po mnenju tožeče stranke povzročilo, da bi upniki in predvsem banke umaknile posojila, kar bi posledično povzročilo njen stečaj.

101 Tožeča stranka poleg tega v bistvu meni, da bi ohranitev spornega akta lahko vplivala na njen konkurenčni položaj in da posledične škode ne bi bilo mogoče ustrezno nadomestiti z odškodnino, dodeljeno v sodnem postopku, medtem ko bi ukrep odložitve izvršitve lahko omogočil, da bi se izognila takim posledicam na trgu.

102 Komisija v bistvu meni, da tožeča stranka ni dokazala, da ji grozi velika in nepopravljiva škoda zaradi spornega akta.

103 Uvodoma je treba poudariti, da Komisija v zvezi z dopustnostjo predloga za odložitev izvršitve trdi, da tožeča stranka ni dokazala vzročne zveze med škodo, ki jo navaja, in morebitnimi učinki spornega akta. Komisija meni, da morebitna škoda, ki bi jo tožeča stranka lahko utrpela, namreč ne more biti posledica spornega akta, ampak ukrepov, ki bi jih po potrebi sprejele države članice zaradi tega akta Komisije.

104 Prvič, Komisija poleg tega trdi, da je gospodarska škoda, ki jo navaja tožeča stranka, popolnoma hipotetična, ker naj tožeča stranka ne bi dokazala, da so države članice sprejele – ali naj bi sprejele – izvedbene ukrepe, ker je Komisija sprejela sporni akt.

105 Komisija poleg tega trdi, da je lahko ob domnevi, da so taki ukrepi sprejeti, njihova posledica samo finančna škoda, ki bi jo bilo po definiciji mogoče popraviti.

106 Drugič, Komisija v bistvu trdi, da informacije, ki jih je predložila tožeča stranka, ne dokazujejo, da naj bi utrpela veliko in nepopravljivo škodo.

107 Prvič, Komisija trdi, da ne more vedeti, koliko tipov in katere tipe stiskalnic je tožeča stranka proizvajala in tržila v zadnjih letih, ampak naj bi ta na podlagi informacij, ki jih je lahko zbrala na internetu, sedaj proizvajala in tržila vsaj 17 tipov stiskalnic, od katerih so bile samo 3 predmet odloka z dne 27. junija 2001 in posledično spornega akta.

108 Drugič, podatki, ki jih je predložila tožeča stranka, se po mnenju Komisije ne nanašajo na njen celotni promet in na njen promet v sektorju stiskalnic v obdobju 2000–2006 ter naj bi zato zadevale samo gospodarski položaj pred sprejetjem spornega akta, tako da ne odražajo posledic.

109 Tretjič, Komisija v bistvu meni, da na podlagi podatkov za leto 2006 ni mogoče ugotoviti učinkov, ki naj bi jih sporni akt imel za promet v sektorju stiskalnic od trenutka sprejetja spornega akta do začetka leta 2007.

110 Četrtič, Komisija meni, da se podatki o prometu tožeče stranke v sektorju stiskalnic nanašajo brez razlikovanja na vse tipe stiskalnic, ki jih ta proizvaja in prodaja. Tožeča stranka naj ne bi predložila nobenega podatka o gibanju posebnega prometa od prodaje treh tipov stiskalnic, ki so bile predmet nacionalnega ukrepa prepovedi in spornega akta. Zato naj ne bi dokazala morebitnega zmanjšanja prometa v zvezi s tipi stiskalnic, ki so predmet spornega akta.

111 Petič, po mnenju Komisije spremembe celotnega prometa tožeče stranke ne odražajo sprememb njenega prometa v sektorju stiskalnic.

112 Šestič, Komisija trdi, da postopno zmanjšanje prometa v celotnem sektorju stiskalnic (2.599.943,18 EUR leta 2000, 796.918,25 EUR leta 2006), razen v obdobju 2003–2004, ko se je promet povečal, ne kaže nujno sprememb prometa v sektorju stiskalnic v nekaterih državah članicah. Tako se je po mnenju Komisije kljub zmanjšanju prometa v celotnem sektorju stiskalnic v obdobju 2005–2006 (z

1.059.064,37 EUR na 796.918,25 EUR) promet v sektorju močno povečal na nemškem (z 262.512,07 EUR na 333.812,75 EUR), finskem (s 36.150,00 EUR na 50.025,00 EUR), portugalskem (z 31.531,50 EUR na 49.845,00 EUR) in poljskem trgu (z 0 EUR na 33.320,00 EUR).

113 Sedmič, predloženi podatki po mnenju Komisije ne dokazujejo nobene zveze med spremembami prometa v celotnem sektorju stiskalnic in spremembami prometa v Franciji na eni strani ter spremembami prometa v Franciji in spremembami prometa v vsaki od drugih držav članic na drugi strani.

114 Osmič, Komisija v bistvu tožeči stranki očita, da ni predložila nobenega podatka, da bi lahko ocenila, na kateri osnovi je izračunala izgubo prometa, za katero trdi, da jo je utrpela zaradi odloka z dne 27. junija 2001.

115 Devetič, Komisija trdi, da tožeča stranka ni predložila nobenega podatka o določitvi zadevnega trga in tržnih deležih, ki jih je imela skupno in v različnih državah članicah pred sprejetjem spornega akta in po njegovem sprejetju. Ker ne obstaja noben objektivni podatek o značilnostih trga stiskalnic in tržnih deležih tožeče stranke v tem sektorju, naj bi bili podatki, ki jih je tožeča stranka predložila o svojem celotnem prometu in prometu v sektorju stiskalnic, po mnenju Komisije popolnoma nepomembni. Predvsem na podlagi teh podatkov ni mogoče ugotoviti, ali in koliko naj bi postopno zmanjšanje prometa tožeče stranke odražalo spremembe na zadevnem trgu in ali je to zmanjšanje lahko posledica drugih dejavnikov.

116 Komisija na koncu meni, da na podlagi nobenega podatka, ki ga je predložila tožeča stranka, ni mogoče ugotoviti, na eni strani, ali in koliko je zmanjšanje celotnega prometa tožeče stranke in zmanjšanje njenega prometa v sektorju stiskalnic v obdobju 2000–2006 neposredna posledica odloka z dne 27. junija 2001 in spornega akta in, na drugi strani, katere naj bi bile posledice spornega akta.

117 Tretjič, Komisija trdi, da naj bi sporni akt in posledično morebitni nacionalni ukrepi, ki naj bi jih zahtevala ta odločitev, zadevali samo 3 od 17 tipov stiskalnic, ki jih sedaj proizvaja in trži tožeča stranka. Sporni akt naj torej ne bi vplival na dejavnosti tožeče stranke, kar zadeva druge stroje, ki jih proizvaja.

118 Po mnenju Komisije zaradi neobstoja obsežnejših informacij, čeprav se domneva, da je sprejetje nacionalnih ukrepov prepovedi neposredna in samodejna posledica tega, da so bile države članice uradno obveščene o spornem aktu, tožeča stranka še vedno ni dokazala vpliva, ki naj bi jih taki ukrepi lahko imeli na njen promet, saj ti ukrepi zadevajo samo 3 od 17 tipov strojev. Tožeča stranka naj tudi ne bi dokazala, da bodo taki ukrepi samodejno povzročili zmanjšanje njenega celotnega prometa, določen umik bančnih posojil in posledično njen stečaj.

119 Četrtič, Komisija v bistvu meni, da majhna prizadevnost tožeče stranke za vložitev predloga za odložitev izvršitve kaže, da ne obstaja nevarnost kakršne koli velike in nepopravljive škode. Tožeča stranka, ki jo je Komisija 11. oktobra 2006 obvestila o sprejetju spornega akta, naj bi tožbo v postopku v glavni stvari vložila šele 6. decembra 2006, predlog za izdajo začasne odredbe pa šele 18. januarja 2007.

120 Petič, Komisija glede morebitne ugodnosti, ki naj bi jo konkurenti tožeče stranke imeli zaradi spornega akta, trdi, da seveda ni mogoče izključiti, da tožeča stranka trpi ali bi lahko utrpela gospodarske posledice zaradi odloka z dne 27. junija 2001 ali spornega akta, vendar če se domneva, da so taki učinki neposredna posledica spornega akta in ne odloka z dne 27. junija 2001 ali ker so gospodarski subjekti pričakovali nacionalne ukrepe, sprejete zaradi spornega akta, ti ukrepi v vsakem primeru učinkujejo samo na dejanski položaj tožeče stranke in ne na njen pravni položaj.

– Presoja sodnika, pristojnega za izdajo začasne odredbe

121 V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba nujnost presojati glede na potrebo po začasnem odločanju, da se tako izognemo nastanku velike in nepopravljive škode za stranko, ki predlaga začasno odredbo (glej sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 10. novembra 2004 v zadevi European Dynamics proti Komisiji, T-303/04 R, ZOdl., str. II-3889, točka 65 in navedena sodna praksa).

122 Čeprav finančne škode, razen v izjemnih okoliščinah, ni mogoče šteti za nepopravljivo ali težko popravljivo, ker je lahko predmet naknadne finančne odškodnine, je začasna odredba utemeljena, če se izkaže, da bi se tožeča stranka brez take odredbe znašla v položaju, ki bi lahko ogrozil njen obstoj pred izdajo sodbe v postopku v glavni stvari (sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 3. decembra 2002 v zadevi Neue Erba Lautex proti Komisiji, T-181/02 R, Recueil, str. II-5081, točka 84).

123 Stranka, ki se sklicuje na veliko in nepopravljivo škodo, mora dokazati njen obstoj (sklep predsednika Sodišča z dne 12. oktobra 2000 v zadevi Grčija proti Komisiji, C-278/00 R, Recueil, str. I-8787, točka 14). Neposrednosti nastanka škode ni treba

dokazati z absolutno gotovostjo, ampak je dovolj, zlasti kadar je nastanek škode odvisen od cele vrste dejavnikov, da je predvidljiv z zadostno stopnjo verjetnosti (zgoraj v točki 19 naveden sklep Komisija proti Atlantic Container Line in drugi, točka 38, in sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 15. julija 1998 v zadevi Prayon-Rupel proti Komisiji, T-73/98 R, Recueil, str. I-2769, točka 38).

124 Prvič, glede vzročne zveze med škodo, na katero se sklicuje tožeča stranka, in morebitnimi učinki spornega akta je treba opozoriti, da se v skladu z ugotovitvijo iz točke 54 zgoraj na prvi pogled zdi, da sporni akt od držav članic, na katere je naslovljen, zahteva, naj preprečijo, da bi se stroji tožeče stranke dali na trg in v promet na ozemlju držav članic, ter umaknejo stroje, ki so že na trgu. Na prvi pogled državam članicam tudi ne dopušča možnosti ukrepanja ali neukrepanja, ampak jih, nasprotno, zavezuje k točno določenemu ukrepanju.

125 Škoda, ki bi po trditvah tožeče stranke lahko nastala, tj. škodovanje prodaji njenih strojev, na katere se nanaša sporni akt, in škodovanje njenemu ugledu, ki bi lahko vplivalo na ves njen promet, zaradi česar bi bila lahko prisiljena v stečaj, ni posledica nacionalnih ukrepov, ki pomenijo samo izvajanje navedenega akta v vsaki državi članici, ampak spornega akta v ožjem pomenu, ki na prvi pogled zahteva sprejetje takih ukrepov.

126 Sicer pa je treba kar takoj zavrniti trditev Komisije, da nikakor ni dokazano, da so države članice take ukrepe že sprejele.

127 Ker se predlog za izdajo začasne odredbe nanaša prav na sprejetje takih ukrepov s strani držav članic, ob predpostavki, da so pogoji za odobritev takih začasnih ukrepov izpolnjeni, namreč za odložitev izvršitve spornega akta ni mogoče čakati, da bodo navedeni ukrepi sprejeti.

128 Drugič, treba je ugotoviti, da podatki, ki jih je predložila tožeča stranka, potrjujejo postopno in pomembno zmanjšanje njenega skupnega prometa med letoma 2000 in 2006, zlasti njenega prometa v sektorju stiskalnic. Zdi se, da izjemi za leti 2004 in 2006 ter nekateri posamezni podatki po državah tega trenda ne morejo ovreči. Treba je ugotoviti, da se je skupni promet v sedmih letih zmanjšal za 42 % oziroma za 70 %, kar zadeva izključno sektor stiskalnic.

129 Iz podatkov, ki jih je tožeča stranka predložila v zvezi s svojimi obveznostmi, je mogoče sklepati tudi o njeni veliki zadolženosti pri bankah, ki je konec leta 2005 znašala več kot 2.600.000 EUR.

130 Tožeča stranka v bistvu trdi, da bi bila zaostritev njenih trenutnih finančnih težav zanjo lahko usodna. Ta zaostritev bi bila po eni strani lahko posledica prepovedi dajanja v promet in uporabe strojev, na katere se nanaša sporni akt, po drugi strani pa bi bila lahko posledica škodovanja njenemu poslovnemu ugledu in ugledu njenih strojev, kar bi lahko izhajalo iz takega ukrepa prepovedi, ki bi lahko vplival na ves njen promet.

131 Najprej je treba opozoriti, da bi izvajanje spornega akta v vseh državah članicah lahko preprečilo prodajo vrst strojev, na katere se nanaša ta sklep. Večje poslabšanje finančnega stanja, ki bi iz tega izhajalo za sektor stiskalnic, se torej zdi dokazano z zadostno stopnjo verjetnosti.

132 Vendar pa promet, ki ga tožeča stranka ustvarja v sektorju stiskalnic, trenutno obsega samo nekaj manj kot 20 % njenega skupnega prometa.

133 Zato je treba preučiti upoštevnost trditve tožeče stranke v zvezi z morebitnim škodovanjem njenemu poslovnemu ugledu, ki bi bilo lahko posledica izvajanja spornega akta in bi lahko prizadelo vse njene dejavnosti.

134 Najprej je treba ugotoviti, da se sodna praksa, ki se nanaša na škodovanje ugledu podjetja, izpodrinjenega iz javnega naročila, in v kateri je zavrnjena trditev, da tako škodovanje pomeni resno in nepopravljivo škodo (sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 20. septembra 2005 v zadevi Deloitte Business Advisory proti Komisiji, T-195/05 R, ZOdl., str. II-3485, točka 126, in zgoraj v točki 121 naveden sklep European Dynamics proti Komisiji, točka 82), ne zdi upoštevna za presojo škodovanja ugledu, ki bi lahko prizadelo tožečo stranko v obravnavanem primeru. Nepridobitve naročila ni mogoče primerjati s tem, da se za nekatere njene izdelke šteje, da so nevarni za zdravje in varnost ljudi.

135 V zvezi s tem je treba navesti, da je Sodišče priznalo neugodno naravo škodovanja ugledu podjetja, katerega stroji nosijo oznako skladnosti CE in katerih varnost je ob odsotnosti vsakršnih nacionalnih ukrepov prepovedi na podlagi Direktive 98/37 postavljena pod vprašaj (v tem smislu glej sodbo Sodišča z dne 17. aprila 2007 v zadevi AGM-COS.MET, C-470/03, ZOdl., str. I-2749, točke od 61 do 65).

136 V obravnavanem primeru je treba ugotoviti, da odločitev Komisije, ki je na prvi pogled namenjena temu, da se vsem državam članicam naloži sprejetje ukrepov, ki omejujejo trgovino, v tem primeru ukrepov prepovedi dajanja navedenih strojev na trg in v promet zaradi tveganj, ki naj bi jih ti stroji povzročali za zdravje in varnost ljudi, lahko škoduje ugledu podjetja, ki te stroje proizvaja.

137 Treba je torej priznati neugodno naravo takega škodovanja.

138 V obravnavanem primeru je treba upoštevati tudi dejstvo, da v spornem aktu ni navedeno niti, da je prvoten nacionalni ukrep, tj. odlok z dne 27. junija 2001, Conseil d'État razveljavil, niti, da po tej razveljavitvi francoski organi niso sprejeli nobenega novega ukrepa.

139 Ob upoštevanju posebnih okoliščin tega primera, zlasti dejstva, da je tožeča stranka majhno podjetje z omejeno in specializirano proizvodnjo – hidravlične stiskalnice in industrijski stroji za razrez in perforacijo pločevine – je treba ugotoviti, da je v pravno zadostni meri dokazano, da sporni akt, ki v vseh državah članicah postavlja pod vprašaj varnost nekaterih strojev, ki jih proizvaja tožeča stranka, lahko škoduje njenemu ugledu z vidika njene celotne proizvodnje.

140 Ni se torej mogoče strinjati s trditvijo Komisije, da bi sporni akt lahko vplival samo na del proizvodnje tožeče stranke.

141 Zato je treba preveriti, ali je v obravnavanem primeru taka škoda za tožečo stranko velika in težko popravljiva.

142 Prvič, tako škodovanje poslovnemu ugledu podjetja in dobremu glasu o varnosti njegovih proizvodov mu lahko povzroči težko popravljivo škodo, saj jo je težko oceniti.

143 Ob upoštevanju okoliščin tega primera in dejstva, da ima tožeča stranka omejeno in specializirano proizvodnjo, je tako škodo mogoče označiti za veliko, ker ima tako škodovanje na podlagi spornega akta lahko posledice v vseh državah članicah ter zato tudi na vseh trgih, na katerih je dejavna tožeča stranka, in ne samo na enem od njih.

144 Drugič, ob upoštevanju dejstva, da gre za majhno podjetje, in trenutnega finančnega stanja tožeče stranke bi tako škodovanje njenemu ugledu lahko imelo nepopravljive posledice za njeno proizvodnjo, tako v sektorju stiskalnic kot tudi v drugih sektorjih dejavnosti, ki so prav tako povezani z obdelovalnimi stroji, in posledično za njeno skupno finančno stanje. Zato nevarnost, da bi bila hitro prisiljena v stečaj, ni popolnoma hipotetična, temveč je, nasprotno, predvidljiva z zadostno stopnjo verjetnosti.

145 Tretjič, ni mogoče izključiti, da bo tožeča stranka, kot trdi, izpostavljena odškodninskim tožbam s strani svojih kupcev, če bodo stroji, ki so jih ti kupili od nje, v skladu s členom 7(1) Direktive 98/37 umaknjeni s trga. Poleg dejstva, da bi taki ukrepi lahko škodovali tudi poslovnemu ugledu tožeče stranke pri njenih kupcih, bi take tožbe zelo verjetno poslabšale njeno finančno stanje ter posledično prispevale k nastanku velike in nepopravljive škode, na katero se sklicuje.

146 Ob upoštevanju posebnih okoliščin tega primera je treba na podlagi vseh teh elementov ugotoviti, da bi izvajanje spornega akta lahko povzročilo veliko in nepopravljivo škodo tožeči stranki, saj bi ogrozilo njen obstoj, tako da se nujnost zahtevanih ukrepov ne zdi vprašljiva (v tem smislu glej sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 30. aprila 1999 v zadevi Emesa Sugar proti Komisiji, T-44/98 R II, Recueil, str. II-1427, točka 131).

147 V zvezi s tem je treba poudariti, da mora sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, še toliko bolj priznati nujnost, na katero se lahko sklicuje tožeča stranka, ker so, kot izhaja iz točk od 76 do 93 zgoraj, dejanske in pravne trditve tožeče stranke videti še posebej resne (v tem smislu glej zgoraj v točki 18 navedeni sklep Avstrija proti Svetu, točka 110, in sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 20. julija 2006 v zadevi Globe proti Komisiji, T-114/06 R, ZOdl., str. II-2627, točka 140).

148 V teh okoliščinah se ni mogoče strinjati z drugimi trditvami Komisije, katerih namen je izpodbijati obstoj velike in nepopravljive škode, ki naj bi pretila tožeči stranki.

149 Prvič, treba je zavrniti ugovore Komisije, da na podlagi podatkov, ki jih je predložila tožeča stranka, ni mogoče dokazati obstoja nevarnosti za nastanek velike in nepopravljive škode.

150 V zvezi s tem se ni mogoče strinjati s trditvijo Komisije, da se škoda ne sme presojati na splošno, ampak izključno kar zadeva stroje, na katere se nanaša sporni akt. Škodovanje poslovnemu ugledu, katerega žrtev bi bila lahko tožeča stranka, bi v obravnavanem primeru lahko prizadelo celotno njeno prodajo in tako ogrozilo ne samo sektor stiskalnic, ampak vse njene dejavnosti.

151 Poleg tega tožeči stranki ni mogoče očitati, da je predložila samo podatke za nazaj, v tem primeru vključno za obdobje 2000–2006. Na podlagi teh podatkov namreč lahko sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, preuči gibanje finančnega stanja tožeče stranke in presodi upoštevnost njenih trditev, kar zadeva finančno tveganje,

ki bi mu bila izpostavljena, če bi se odločitev Komisije v državah članicah izrazila z ukrepi prepovedi prodaje zadevnih strojev in z umikom strojev, ki so v uporabi.

152 Poleg tega tožeči stranki ni mogoče očitati, da ni predložila podatkov o učinkih na prodajo strojev, na katere se nanaša sporni akt, po sprejetju navedenega akta, saj je po eni strani ugotovljeno, da sporni akt ni objavljen v Uradnem listu, zato lahko njene stranke zanj izvedo šele po tem, ko ga države članice začnejo izvajati, po drugi strani pa je tudi ugotovljeno, da države članice še niso sprejele ukrepov v ta namen.

153 Zdi se, da tudi dejstvo, da ni bila navedena metoda za izračun škode, ki je nastala zaradi sprejetja odloka Francoske republike z dne 27. junija 2001, ne vpliva na presojo, ali je v okviru tega predloga dokazana nujnost, saj ocena tožeče stranke, kar zadeva morebitno škodo, ki jo je utrpela v obdobju 2000–2006, ni pogoj za razglasitev odložitve izvršitve spornega akta, saj je namreč to vprašanje povezano z odškodninsko tožbo, ki jo je tožeča stranka vložila na francoskih sodiščih.

154 In končno, dejstvo, da tržni deleži tožeče stranke niso bili navedeni, samo po sebi še ne more biti razlog za neupoštevnost podatkov, ki jih je tožeča stranka predložila v zvezi s svojim finančnim stanjem. Glede na njegovo postopno poslabšanje in tveganja, ki jih zanjo povzroča odločitev, ki bi lahko prizadela ugled njenih proizvodov, se vprašanje, ali ima v sektorju stiskalnic velike tržne deleže ali ne, ne zdi pomembno.

155 Drugič, treba je zavrniti trditev Komisije, da naj bi tožeča stranka s tem, ko na Sodišču prve stopnje ni hitreje vložila tožbe v postopku v glavni stvari in s tem ko

tega predloga ni hitreje vložila pri sodniku, pristojnem za izdajo začasne odredbe, s svojim odnosom dokazala, da merilo nujnosti ni izpolnjeno.

156 Najprej je treba opozoriti, da je bila tožba v postopku v glavni stvari vložena v dvomesečnem roku iz člena 230, peti odstavek, ES.

157 Nadalje je treba opozoriti, da ni predpisan rok za vložitev predloga za izdajo začasne odredbe pri sodniku, pristojnem za izdajo začasne odredbe.

158 Čeprav drži, da lahko sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, glede na okoliščine primera upošteva čas vložitve predloga za izdajo začasne odredbe, kadar odloča glede nujnosti (v tem smislu glej sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 9. julija 2003 v zadevi AIT proti Komisiji, T-288/02 R, Recueil, str. II-2885, točka 17), je treba ugotoviti, da je bila tožba v postopku v glavni stvari vložena 6. decembra 2006, medtem ko je bil ta predlog v vpisnik pri sodnem tajništvu vpisan 18. januarja 2007. Časa, ki je pretekel med vložitvijo tožbe v glavni stvari in predloga za izdajo začasne odredbe, v obravnavanem primeru ni mogoče šteti za pretiranega in za dokaz o neobstoju nujnosti navedenega predloga.

159 Tretjič, v teh okoliščinah se v okviru presoje velike in nepopravljive škode ni treba opredeliti o trditvah tožeče stranke glede vpliva na konkurenčni položaj, ki jih v vsakem primeru navaja samo podredno in samo v okviru dodatnih informacij, ki jih je sodniku, pristojnemu za izdajo začasne odredbe, predložila po obravnavi.

160 Skratka, treba je ugotoviti, da je pogoj nujnosti v obravnavanem primeru izpolnjen.

Tehtanje interesov

161 Komisija v bistvu trdi, da se tehtanje interesov nagiba v prid zavrnitvi predloga za odložitev izvršitve, ker bi moral interes Skupnosti, da se v vseh državah članicah zagotovi enaka stopnja varovanja zdravja in varnosti, v vsakem primeru prevladati nad točno določenim interesom tožeče stranke.

162 Po navedbah Komisije je namen spornega akta zagotoviti zdravje in varstvo delavcev, ki naj bi ju ogrožali stroji, na katere se nanaša sporni akt.

163 Kljub temu je treba ugotoviti, da je Komisija potrebovala pet let za izdajo spornega akta, ne da bi jo zdravje in varnost delavcev, ki naj bi ju zagotavljala, spodbudila k hitrejšemu ukrepanju.

164 Na obravnavi je lahko v zvezi s tem pojasnila samo, da je morala uvesti postopek za izbiro izvedenca, ki bi preveril stroje tožeče stranke, in da je ta postopek trajal dlje, kot je bilo načrtovano.

165 Prvič, Komisija svojih trditev ni podprla z dokazi. Drugič, malo verjetno je, da bi Komisija potrebovala več kot pet let za izbiro izvedenca, pridobitev njegovega poročila in izdajo mnenja v okviru postopka za sprejetje zaščitnih ukrepov, kadar bi stroji lahko ogrožali zdravje in varnost ljudi.

166 Poleg tega je treba opozoriti, da je Komisija sporni akt končno sprejela šele potem, ko so jo francoski organi zaprosili za mnenje o ukrepu, ki so ga priglasili, da bi se lahko branili v postopku pred francoskimi sodišči.

167 Komisija tudi ni oporekala trditvam tožeče stranke, da po sprejetju odloka z dne 27. junija 2001 ni bilo nobene nesreče in da je edine ukrepe, ki so jih francoski organi sprejeli v zvezi s tem, Conseil d'État leta 2002 razveljavil, ne da bi bili po tej razveljavitvi sprejeti novi ukrepi.

168 In končno, treba je upoštevati dejstvo, da dejanske in pravne trditve, ki jih je tožeča stranka navedla v okviru prvega tožbenega razloga v podporo *fumus boni juris*, na podlagi elementov, ki jih ima na voljo sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, vzbujajo zelo resne dvome o zakonitosti spornega akta.

169 Tehtanje interesov se torej ne more nagibati v prid zavrnitvi odredbe za odložitev izvršitve, kot to predlaga Komisija.

170 Skratka, ker so izpolnjeni pogoji za odobritev odložitve izvršitve spornega akta, je treba ugoditi predlogu tožeče stranke.

Iz teh razlogov je

PREDSEDNIK SODIŠČA PRVE STOPNJE

sklenil:

1. **Izvršitev mnenja Komisije C(2006) 3914 z dne 6. septembra 2006 o ukrepu prepovedi nekaterih mehanskih stiskalnic znamke IMS, ki so ga sprejeli francoski organi, se odloži do odločitve Sodišča prve stopnje o tožbi v postopku v glavni stvari.**

2. **Odločitev o stroških se pridrži.**

V Luxembourgu, 7. junija 2007

Sodni tajnik — Predsednik

E. Coulon — B. Vesterdorf